

[Hilmar Baunsgaard.]

skal jeg ikke træde i gamle affærer eller bore i åbne sår, men kun nøjes med at sige til statsministeren: i en klar erindring om resultatet minder jeg om, at vi faktisk prøvede det. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der kan være en sådan politisk baggrund for et samarbejde, at en for stærk udnyttelse af dette samarbejde rent faktisk sætter grænser for, hvad man kan sætte af indhold bag en påstået vilje til samarbejde.

Må jeg også sige til den højtærede statsminister, at jeg for så vidt ikke tvivler om, at statsministeren mener, at såvel momsens som kildeskatten er en fordel for erhvervslivet. Men statsministeren skal ikke bestride, at sådan opfattes den ikke af erhvervslivet, for det gør den vitterligt ikke. Der er noget her, som jeg også synes beskriver den øjeblikkelige politiske situation ganske godt, for når man nu ser på momsens og kildeskatten, hvad er der så tale om? Der er tale om, at man ønsker virkelig vidtgående ændringer i vort skattesystem og i vort opkrævningssystem, og man har den opfattelse, at man her står med noget, som er til gavn for den økonomiske samfundsudvikling. Men da det jo vitterligt er en administrativ byrde, man derved pålægger erhvervslivet, bør man efter min opfattelse i det omfang, man er i stand til at fastholde det væsentlige formål med sådanne skatteomlægninger, tage hensyn til erhvervslivet i videst mulig udstrækning. Det vil sige, at i det omfang, man både kan få de finanspolitiske virkninger af momsens og tage hensyn til erhvervslivet, bør man gøre det sidste så langt som muligt. Det var det, regeringen ikke gjorde ved at gennemtvinge den til ikrafttræden den 3. juli. Man sagde, at det kostede penge at vente; men vi ved alle, at man bagefter brugte flere penge, end det ville have kostet at udskyde dens ikrafttræden et par måneder.

Om kildeskatten gælder ganske det samme: i det omfang man er i stand til at

fastholde det, der er formålet med kildeskatten — nemlig at sikre, at lønmodtagerne så nært som muligt får samtidighed imellem indtjening og skattebetaling — bør man stræbe efter at vise erhvervslivet hensyn. Det var derfor, jeg appellerede til, at man fra regeringens side i det videre arbejde med tilrettelægnings af kildeskatten tog hensyn til de administrative byrder, erhvervslivet i forvejen har med ATP, sygeløn, lovpligtig ulykkesforsikring osv. Hvis man vil, er man i stand til at gøre det uden at begrænse hovedhensynet med kildeskatten: at sikre samtidighed for lønmodtagerne.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at for det radikale venstre vil bedømmelsen af, hvor meget vi virkelig kan lægge af indhold i den erklærede samarbejdsvilje, være afhængig af, om vi ser, at man, når man kan fastholde hovedhensynet, også viser det hensyn til erhvervslivet, som er nødvendigt, og som der er et rimeligt grundlag for, når det dog er erhvervene, der skal bære de administrative byrder.

Niels Westerby: Ja, nu er der stillet et dagsordensforslag af SF, og det kan vi ikke stemme for. Begrundelsen herfor er ganske enkel. Naturligvis er det forfærdelige ting, der sker i Vietnam, og naturligvis må FN's generalsekretærs bestræbelser for at standse krigen i Vietnam støttes fra dansk side; men vi kan ikke acceptere, at det er rigtigt fra dansk side at komme med ensidige udtalelser om Vietnamkonflikten. Hvis vi kom med ensidige udtalelser til fordel for De Forenede Stater, ville de føle sig tryggede i deres nuværende politik og føle sig opmuntret til at forstærke den. På samme måde vil Vietcong eller Nordvietnam, hvis vi kommer med ensidige udtalelser til fordel for dem, føle sig opmuntret af det og forstærke deres nuværende bestræbelser på det grundlag, de da har. Det er klart, at når krigen fortsætter, er det, fordi parterne regner med senere at få en bedre forhandlingsposition, og ensidige udtalelser fra dansk